

CS. SIMON ISTVÁN

VISSZANÉZ

*Ismét egy kicsit csak azért is
visszatértem
a gyermekkor gubancos
mezője fölött
viharok szavajárását
utánozza a szél
a hűlő megnyúlt térségben
füvek vegetálnak*

*a fák helyén
de a táj homorúságára
villámsújtott méltósággal
könyököl egy kútágas(még)
hályogosan nyirkosan
szétszéledt csordák
kidőlt ménesek után
messzire visszanéz*

ELPATTANT

*Hajszálgyökereket
szaggató éjjel
elpattani a hárs
évgyűrűi közé
női huzal
de a sejtek
még sokáig visszhangzották
nem tudták kinőni*

*a kegyetlen szorítást
rozsdás bevágást
és a fa
félve emelte föl
a kavargó magasba
villámoktól viharoktól
rovaroktól és a tarka
tömegtől épen hagyott koronáját*

AZ UTCAVÉGEN

*Az utolsó (homály-hangtalanságba)
burkoli ház előtt
a behegedő utat
feszegető gyökerű
nyárfa
aermedő ezüst ujjakkal*

*belemarkol fölöttem
és helyzettem
a csillagoktól és kutyáktól is
üresen hagyott
éjszakába*

POÉMA

valahogy mégis
erőt kellene gyűjteni
a nappalokhoz
meri egyre meghatóbbak
vagyunk így
egyre elviselhetlenebb
testünk azon törekvése
hogy minél nagyobb alaprajzot
nyomjon
e szivacs és tollrendszerbe

valahogy mégis
erőt kellene gyűjteni
a nappalokhoz
hisz már csak a hírhedt
pazarlók a költők
és a csupaszív leányzók
örködnek e vaksötét
éjszakában

az örök holnapok
vélt gyönyörűségének előzetes
izgalmában
mely oly lebirhatatlanná teszi
vágyaik és reményeik

holnapig

kisvártatva
a rosszalvók borús hangulatával
ébredve
majd ráébredve:

mennyi idő
se álomban
se szerelemben
se életben
se költészetben.

IDŐNKÉNT BELEMERÜLNEK

valamennyi gondolat közül
melyet e pillanatban előkerithetnék
legjelentősebb az
hogy szavaink tetteink és vágyaink
sohasem befejezettek
csak időnként belemerülnek az időbe
s elfeledik önmaguk

AMIKOR

amikor kialudván a neon-teliholdak
újból benépesednek az utcák
és fokozatosan láthatóvá válik
egymásba torkolásuk a sarkokon

amikor derékszögeik rosszat sejtetnek
és oda a gördülékenység
oda a gondolat
itt átvágni nem lehet

amikor az arcok hiába őrzik a pillanat
ráncait
a versálmodásnak vége s

amikor a pályaudvari hangszórók szavára
a gurító homlokáról legurulnak
a marhavagonok
már tagadhatatlanul hajnalodik

amikor kevéssel odébb az állomáson
a hölgyek kikről szó van
éppen trizurájuk igazítják
és már a legközelebbi
bárhonnan érkező vonatra sem várnak
épp csak egy kávét fogyasztanak még
a talponállóban egy útonállóval
majd szétszélednek

amikor acélcsomagtartós biciklijükön
az újságárosok
sorban érkeznek

KIMONDHATATLANUL MEGHATÓ

kimondhatatlanul megható
a napnak azon törekvése
hogy belénk hatoljon

a kedves is szórakozott
s a dél-tengeri üdülőház
teraszán

asztalunktól felállva
szótlanul távozik

ha nem intenék neki
s nem szólítanám
tán vissza sem találna
valaki ölébe ülne
vagy egyszerűen a mélybe
ugrana

a kis tévedékeny . . .

FAUN A MAGDUSHOZ

(liturgikus vers egy Ó-val)

*no hadd legyek én
irányodba olykor
egy-egy hosszú pillanatra
mintegy
az olthatatlan szerelmes
gyanánt
Ó
én magdusom*

*ki ki-kikezdi őszbe fojtott
izgalmaidat
s életed makrancos tavasza
nagy-nagy ígéretűl
tengert lát szemedben*

